

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/121/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8023200131
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Matulník
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:8023200131.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD., LL.M. a JUDr. Martina Tisa, v právnej veci žalobcu: X. T., narodený XX. D. XXXX, bytom G. XX, M., proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 35-3/2023-BA zo dňa 3. januára 2023, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Správneho súdu v Košiciach č. k. PO-4Sa/5/2023-210 zo dňa 20. mája 2024, takto

rozhodol:

- Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.
- Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu 100% trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I. Rozhodnutie správneho súdu a priebeh administratívneho konania

1. Správny súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 20. mája 2024, č. k. PO-4Sa/5/2023-210 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c) a f) v spojení s § 191 ods. 3 a 4 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 35-3/2023-BA zo dňa 3. januára 2023 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“ alebo „druhostupňové rozhodnutie“), ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Poprad (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 9464/2022-PP-DvN zo dňa 5. októbra 2022 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) a vec vrátil správnenému orgánu na ďalšie konanie.

2. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný postupom podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v rozhodnom znení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) zamietol v celom rozsahu odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Prvostupňovým rozhodnutím prvostupňový správny orgán, s odkazom na ustanovenie § 178 ods. 1 písm. a) piateho bodu zákona č. 461/2003 Z. z., § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „nariadenie č. 883/2004“ alebo „základné nariadenie“), rozhodol, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

3. Rozhodnutiu správneho súdu v prejednávanej veci predchádzalo nasledovné konanie pred správnymi orgánmi a pred Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“): (i) žalobca žiadosťou o dávku v nezamestnanosti zo dňa 25. júna 2021 žiadal prvostupňový správny orgán o dávku v nezamestnanosti odo dňa 1. mája 2021; (ii) prvostupňový správny orgán rozhodnutím zo dňa 7. júla 2021 č. 8904/2021-PP-DvN o žiadosti žalobcu rozhodol tak, že žalobca nemá podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. a podľa článku 61 základného nariadenia nárok na dávku v nezamestnanosti; (iii) o odvolaní žalobcu proti tomuto rozhodnutiu následne rozhodol žalovaný rozhodnutím zo dňa 10. septembra 2021 tak, že odvolanie žalobcu zamietol v celom rozsahu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu; (iv) žalobca sa správnou žalobou domáhal preskúmania tohto rozhodnutia žalovaného, pričom

o správnej žalobe žalobcu rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2Sa/22/2021 zo dňa 5. apríla 2022 tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 10. septembra 2021 zrušil, rovnako ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a vec vrátil správne mu orgánu na ďalšie konanie.

4. Po vrátení veci krajským súdom na ďalšie konanie vo veci opätovne rozhodol prvostupňový správny orgán prvostupňovým rozhodnutím tak, ako je uvedené v bode 2 vyššie, pričom svoje rozhodnutie v podstatnom odôvodnil tým, že (i) žalobca pracoval na území Českej republiky viac ako 25 rokov a odvádzal tam povinné príspevky a trávil tam pracovný aj mimopracovný čas; (ii) na území Slovenskej republiky býval žalobca s družkou, rovnako tu mal dcéru, ktorá však už ukončila vysokoškolské vzdelanie; (iii) z vyjadrenia Úradu práce Českej republiky, Generálneho riaditeľstva vyplývalo, že obe inštitúcie na úseku sociálneho poistenia v nezamestnanosti vyjadrili názor, že žalobca mal zachované centrum záujmov v Českej republike.

5. O odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol žalovaný preskúmaným rozhodnutím tak, ako je uvedené v bode 2 vyššie, pričom svoje rozhodnutie v podstatnom odôvodnil tým, že (i) žalobca sa zdržiaval na území Českej republiky, pracoval tam viac ako 25 rokov, zamestnaný bol v Českej republiky v spoločnosti Hutní montáže, a.s. na území Slovenskej republiky si prácu nehľadal; (ii) hoci žalobca argumentoval, že je slobodný, má dlhoročnú družku (ktorá žije na Slovensku) a plnoletú dcéru (ktorá ukončila vysokú školu), na území Slovenskej republiky sa zdržiaval v rámci dovolenky a v rámci dočasnej pracovnej neschopnosti, v rámci štátnych sviatkov a pracovného voľna a na Slovensku mal bankový účet, mobilné telefónne číslo, životné poistenie, zákonné poistenie motorového vozidla, platí tu poplatky za komunálny odpad a parkovacie miesto, vlastní motorové vozidlo, tieto skutočnosti nevedli žalovaného k prehodnoteniu prvostupňového rozhodnutia; (iii) žalovaný konštatoval, že žalobca v rámci výkonu svojej činnosti na území Českej republiky absolvoval pravidelne zväračský kurz, ubytovanie v Českej republike mal zabezpečené na ubytovni u zamestnávateľa, býval na ubytovniach, ktoré menil a nemal stále bývanie v Českej republike; (iv) ďalej konštatoval, že žalobca na Slovensku vlastnil podiel na dome po rodičoch, ktorý nadobudol v rámci dedičstva, ktorý následne predal bratovi; (v) žalovaný v preskúmanom rozhodnutí poukázal, že bytová situácia žalobcu bola dlhodobo orientovaná na český pracovný trh, kde bol zamestnaný, kde sa zdržiaval, platil odvody a trávil tam pracovný aj mimopracovný čas; (vi) uviedol, že žalobca svoj zákonný nárok o dávku v nezamestnanosti mal uplatniť v Českej republike a následne požiadať o export tejto dávky nezamestnanosti do iného českého členského štátu, t.j. do Slovenskej republiky; (vii) ďalej uviedol, že základné nariadenie nezakotvuje právo osôb uplatniť si nároky na sociálne zabezpečenie v ktoromkoľvek inom členskom štáte; (viii) poukázal na skutočnosť, že trvalý pobyt nie je možné stotožniť s pojmom bydlisko; (ix) následne dôvodil, že žalobca sa dlhodobo zdržiaval a žil, a teda aj býval na území Českej republiky, rovnako žalovaný poukázal aj na stanovisko Generálneho riaditeľstva Úradu práce Českej republiky č. UPCR-2022/89477/1 zo dňa 29. septembra 2022 (ďalej len „stanovisko GR UPCR“), v ktorom zhodne so závermi prvostupňového správneho orgánu uviedol, že nedošlo k zachovaniu bydliska žalobcu na území Slovenskej republiky počas zárobkovej činnosti v Českej republike; (x) s poukazom na článok 11 ods. 1 písm. a) Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) mal za to, že žalobca bol orientovaný na český pracovný trh, jeho situácia bola stabilná, a preto si nezachoval väzby pre účely dávky nezamestnanosti na území Slovenskej republiky.

6. Správnu žalobou zo dňa 28. februára 2023 doručenu krajskému súdu dňa 2. marca 2023 sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia prvostupňového rozhodnutia a preskúmaného rozhodnutia. O správnej žalobe rozhodol správny súd napadnutým rozsudkom tak, ako je uvedené v bode 1 vyššie. Správny súd v podstatnom svoje zrušujúce rozhodnutie (napadnutý rozsudok) odôvodnil tým, že (i) čo sa týka zdržiavania sa družky a detí žalobcu na území Slovenska, počas jeho pôsobenia v zahraničí, správny súd poukázal na ustanovenie článku 1 písm. i) bod 2 základného nariadenia (podľa ktorého status rodinného príslušníka požíva iba manžel, manželka, neploleté deti a nezaopatrené plnoleté deti dotknutej osoby); (ii) konštatoval však, že žalobca preukázal a žalovaný na to opakovane poukazoval, že žalobca má plnoleté dieťa, ktoré však ukončilo vysokú školu, a preto nie je možné ho považovať za nezaopatrené dieťa. Spornou však ostala otázka týkajúca sa statusu jeho družky, nakoľko v zmysle nariadenia neplní status manželky, v tomto ohľade je však nevyhnutné poukázať na to, že žalobca žije s družkou v dlhodobom trvalom zväzku, býva na spoločnej adrese, a preto je nevyhnutné v úplnom rozsahu rozviesť, prečo v ďalšom kroku žalovaný nepovažoval družku za rodinného príslušníka, najmä s poukazom na dlhodobosť; (iii) čo sa týka každoročných návratov žalobcu na Slovensko, voľné dni, dovolenka, sviatky, dočasná pracovná neschopnosť a práca na takzvané turnusy, kedy žalobca opakovane poukazoval na skutočnosť, že sa pravidelne vracal na Slovensko, na miesto trvalého pobytu, správny súd uzavrel, že je potrebné sa v rámci rozhodnutia s touto skutočnosťou náležite

vysporiadať; (iv) správny súd ďalej uviedol, že vo vzťahu k zachovaniu si bydliska na území Slovenskej republiky nezohráva dôležitú úlohu zachovanie si prihlásenia k „trvalému pobytu“ v Slovenskej republike (poukazujúc na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-394/13 z 11. septembra 2014, rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Ssk/110/2023 z 31. januára 2024); (v) k otázke založenia si bankového účtu v Slovenskej republike, správny súd uviedol, že ani toto kritérium nie je podstatným pre ustálenie centra záujmu žalobcu v Slovenskej republike (poukazujúc na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Ssk 89/2023 z 20. decembra 2023); (vi) následne správny súd zhrnul, že „Správny súd vidí pochybenie ako prvostupňového správneho orgánu, tak aj žalovaného skutočnosti, že dôsledne nevyhodnotil všetky dôkazy produkované žalobcom v konaní, ktorým preukazoval, že skutočne jeho centrum záujmov bola Slovenská republika. Je potrebné uviesť, že žalobca na území Slovenskej republiky síce uvádzal dôkazy, ktoré bez ďalšieho nemôžu jednoznačne potvrdiť, že centrum záujmov bola Slovenská republika sú to predovšetkým dôkazy o platbe za komunálny odpad, vlastníctve motorového vozidla, poplatkov za bývanie v byte, mobilné telefónne číslo, bankový účet, sporenie, návštevy lekára a na druhej strane je potrebné uviesť, že žalobca na území Slovenskej republiky býval spoločne domácnosti s družkou, s ktorou je v dobovom vzťahu, býval na jednej adrese, pravidelne sa tam navracal a trávil tam voľný čas. Ako problematické správny súd vidí tú skutočnosť, že žalobca sa pravidelne vracal na územie Slovenskej republiky po skončení tzv. turnusov túto skutočnosť je potrebné v ďalšom konaní jednoznačne preukázať alebo vyvrátiť, v rámci dokazovania v rozhodnutí sa s tým náležite vysporiadať a rovnako žalobca na území Českej republiky nemal bankový účet, nemal mobilné číslo, nemal stabilné bývanie, býval len po ubytovniach pričom ubytovanie zabezpečoval zamestnávateľ a ten mu aj toto ubytovanie podľa vyjadrení žalobcu menil. Z uvedeného stavu, je možné ustáliť aj záver že, ak by žalobca býval bližšie k hraniciam s Českou republikou, zrejme by každodenne dochádzal do miesta svojho trvalého pobytu zo zamestnania, preto ustálenie záveru o zachovaní centra záujmov je potrebné v ďalšom konaní jednoznačne preukázať a spoľahlivo vyvrátiť. Nie je možné len formalistický odkázať na text právnej normy ale v danom prípade na vzhľadom na jedinečnosť a špecifikum tohto prípadu je potrebné spoľahlivo preukázať alebo vyvrátiť, kde bolo skutočné centrum záujmov žalobcu. Výnimočnosť tohto prípadu správny súd vidí v tom, že žalobca síce pracoval 25 rokov v inom členskom štáte, nemenil zamestnávateľa a počas celého obdobia nepracoval, nedochádza na územie Slovenskej republiky. Rovnako po ukončení zamestnania, ktoré ukončil na vlastnú žiadosť, z vyjadrenia žalobcu sa musel vysťahovať z ubytovania, ktoré mu poskytoval jeho zamestnávateľ, nakoľko už nebol v právnom vzťahu s jeho zamestnávateľom. Uplatnenie dávky v nezamestnanosti v členskom štáte, v ktorom vykonával činnosť by teda predstavou určité komplikácie, nakoľko už sa tam ani nenachádzal, ani tam nemal miesto, kde by býval existoval, nemal tam ani povinnosť vycestovať. Rovnako skutočnosť na, ktorú poukazoval žalovaný v rozhodnutí a neskôr aj vo svojom vyjadrení k žalobe, že žalobca vykonával mimopracovné aktivity v zahraničí konkrétne absolvoval zväračský kurz, v tomto ohľade správny súd odkazuje na vyjadrenie žalobcu, že tento kurz absolvoval z dôvodu povinnosti, ktoré mu vyplývali z výkonu jeho práce, pracoval ako montér - zvärač a teda musel v pravidelných intervaloch si tento kurz "obnovovať". Správny súd v tomto ohľade odkazuje aj na staršie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 7sžsk/91/2020 zo dňa 30.6.2021 a najmä 9Sžsk/2/2020 zo dňa 30.09.2020.“.

7. Na záver napadnutého rozsudku správny súd uzavrel, že „Žalovaný v ďalšom konaní musí dôsledne vyhodnotiť úmysel žalobcu, a dôkazy, ktoré sú produkované žalobcom v konaní vo vzájomnej súvislosti a zároveň každý dôkaz zvlášť, vzhľadom na špecifickosť prípadu. Skutočnosť, že síce na jednej strane 25 rokov pracoval v Českej republike u jedného zamestnávateľa na druhej strane však na území Českej republiky nemal uzatvorenú nájomnú zmluvu, býval v ubytovni, pričom miesto, kde bude bývať si sám nemohol vybrať, ubytovanie mu poskytol zamestnávateľ. Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že miesto ubytovania mu zamestnávateľ menil, býval s inými osobami, nemal v Českej republike bankový účet, nemal zriadené mobilné telefónne číslo, z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by využíval iné služby v Českej republike, absolvoval iba pravidelné školenie - zväračský kurz a to z dôvodu plnenia pracovných povinností a povinností na úseku bezpečnosti a ochrana zdravia pri práci. Rovnako sú tu skutočností, ktoré samostatne nie sú spôsobilé jednoznačne preukázať, že žalobca mohol mať centrum záujmov v Slovenskej republike, ale vo vzájomnej súvislosti sú spôsobilé objektívne vyvodit' tento záver, pravidelne sa vracal, pracoval na takzvané turnusy, trávil všetok voľný čas, sviatky, voľné dni, dovolenku, dočasnú pracovnú neschopnosť na Slovensku, býval u družky v dlhodobom zväzku, mal dieťa, vlastnil motorové vozidlo, ktoré bolo registrované na území Slovenskej republiky, platil povinné zmluvné poistenie, platil životné poistenie, prenajímal si parkovacie miesto navštevoval lekárske zariadenia, vlastnil bankový účet, plnil si povinnosti na úseku komunálnych daní a poplatkov a podobne. Tieto skutočnosti žalovaný tak isto prvostupňový správny orgán musí náležite vyhodnotiť vo

vzájomných súvislostiach a dostatočne jasne odôvodniť záver, kde bolo skutočné centrum záujmov, tak aby rozhodnutie bolo jasné a zrozumiteľné objektívne preskúmateľné.“

8. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 SSP tak, že priznal ich náhradu žalobcovi (ktorý bol v konaní úspešný) v celom rozsahu voči žalovanému.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

9. Proti napadnutému rozsudku podal žalovaný kasačnú sťažnosť zo dňa 20. augusta 2024, pričom dôvody kasačnej sťažnosti vymedzil odkazom na ustanovenie § 440 ods. 1 písm. g) SSP (správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci) a na ustanovenie § 440 ods. 1 písm. h) SSP (správny súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu). V úvode kasačnej sťažnosti žalovaný správneho súdu vytkol nesprávnu aplikáciu ustanovenia čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, ktorú správny súd bližšie rozviedol v bode 38 napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že dňa 3. októbra 2022 bolo prvostupňovému správneho orgánu doručené stanovisko GR UPCR. V ďalšej časti kasačnej sťažnosti žalovaný polemizoval s názorom správneho súdu vyjadreným v bode 46 napadnutého rozsudku, podľa ktorého musí žalovaný dôsledne vyhodnotiť úmysel žalobcu. Poukázal na ustanovenie čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, pričom zdôraznil, že bydlisko určitej osoby sa v prvom rade určuje na základe objektívnych kritérií vymedzených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 21. októbra 2018, ktoré relevantnú časť citoval. Následne predostrel vlastnú interpretáciu a argumentáciu vo vzťahu k tvrdeniam správneho súdu uvedeným v bode 41 a 43 napadnutého rozsudku. Argumentoval v prospech záveru, že žalovaný riadne a dôsledne vyhodnotil všetky relevantné skutočnosti, a to najmä (i) prítomnosť družky, s ktorou je žalobca v trvalom zväzku; (ii) pravidelné návraty žalobcu na územie Slovenska po skončení tzv. turnusov; (iii) absenciu stáleho ubytovania žalobcu v zahraničí (iv) ako aj skutočnosť, že žalobca si neuplatnil dávku v nezamestnanosti v Českej republike po skončení pracovného pomeru kvôli vystaňovaniu sa z ubytovania a bezprostredného návratu na Slovensko. Na záver kasačnej sťažnosti žalovaný zdôraznil, že v konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti bol dôsledne zistený skutkový stav veci a bolo bez pochybností preukázané, že žalobca si počas dlhoročného pobytu v Českej republike vytvoril bydlisko na tomto území, kde sústredil stredisko svojich životných záujmov. Tento záver podľa žalovaného podporuje aj stanovisko GR UPCR. Navrhol preto, aby Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) podľa § 462 ods. 1 SSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správneho súdu na ďalšie konanie.

10. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti komplexne vyjadril podaním doručeným správneho súdu dňa 19. septembra 2024 označeným ako „VEC: Vyjadrenie sa ku kasačnej sťažnosti zo dňa 20.08.2024“ (ďalej len „vyjadrenie“). V úvode vyjadrenia žalobca uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom v celom rozsahu stotožňuje, považuje ho za vecne správny a zákonný. Následne žalobca vo vyjadrení (i) poukázal na dezinterpretáciu rozsudku krajského súdu sp. zn. 2Sa/22/2021-124 z 5. apríla 2022 zo strany žalovaného; (ii) vyjadril sa k obsahu stanoviska GR UPCR, pričom uviedol „... nie je jasné aké informácie dostala príslušná inštitúcia od žalovanej na to, aby posúdila zachovanie môjho bydliska, a teda či disponovala všetkými informáciami, ktoré mala žalovaná k dispozícii.“; (iii) poukázal na judikatúru najvyššieho súdu a najvyššieho správneho súdu zdôrazniac, že jeho úmysel bol relevantnou skutočnosťou, ktorá je spôsobilá spolu s ostatnými v konaní zistenými skutočnosťami spoľahlivo preukázať zachovanie bydliska na území Slovenskej republiky; (iv) následne venoval priestor opisu jeho rodinných vzťahov vo svetle aktuálnej judikatúry najvyššieho správneho súdu; (v) vyjadril sa taktiež k argumentácii žalovaného, ktorá sa týkala pravidelných návratov žalobcu na územie Slovenska, pričom zdôraznil, že jeho čestné vyhlásenie ako aj čestné vyhlásenie jeho družky sú v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. relevantným dôkazom a zároveň boli zo strany žalovaného akceptované; (vi) v súvislosti s argumentáciou žalovaného, ktorá sa týkala absencie stáleho ubytovania v Českej republike uviedol „Teda skutočnosť, že som po celý čas býval na ubytovniach, ktoré zabezpečoval môj zamestnávateľ, ktorý ich navyše uhrádzal logicky nemôže svedčiť o mojej snahe vytvárať si stabilné bývanie v Českej republike, a to, či to svedčí o snahe môjho zamestnávateľa, však nie je pre predmetné konanie relevantné.“; (vii) následne sa vyjadril aj k argumentácii žalovaného týkajúcej sa neuplatnenia dávky v nezamestnanosti v Českej republike zo strany žalobcu; (viii) v závere uviedol, že má za to, že „... žalovaná nevyhodnocuje na rovnakom základe tak skutočnosti svedčiace v môj prospech ako aj v môj neprospech. Pokiaľ ide o skutočnosti svedčiace v môj neprospech, tie hodnotí vždy spoločne, avšak pokiaľ ide o skutočnosti svedčiace v môj prospech, vždy vyberie jednu skutočnosť a porovná ju so všetkými ostatnými, ktoré svedčia v môj neprospech. Mám za to, že takýto postup nie je možné

považovať za objektívny a zákonný, a tým pádom akékoľvek odôvodnenie rozhodnutia, ktoré z tohto postupu pramení, za zákonné, spoľahlivé a presvedčivé.“. Žiadal preto, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

11. Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti bolo žalovanému doručené dňa 24. septembra 2024 na vedomie; žalovaný sa k tomuto podaniu nevyjadril.

III. Právne posúdenie veci kasačným súdom

III.A Procesný postup kasačného súdu

12. Senát najvyššieho správneho súdu konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ (žalovaný) včas (§ 443 ods. 1 SSP), je prípustná (§ 439 SSP) a bola podaná oprávneným subjektom (§ 442 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

13. Najvyšší správny súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol vyhlásený verejne po oznámení dňa vyhlásenia v súlade s § 137 ods. 4 SSP.

14. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, najvyšší správny súd dospel k záverom, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

15. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok správneho súdu, ktorým súd postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c) a f) v spojení s § 191 ods. 3 a 4 SSP zrušil preskúmané rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil správnejmu orgánu na ďalšie konanie. Závery odôvodňujúce takýto postup sú vyjadrené v bode 1 až 8 vyššie.

III.B Aplikovateľné právne predpisy

16. Podľa § 2 ods. 1 SSP v znení platnom v rozhodnom období, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

17. Podľa § 2 ods. 2 SSP v znení platnom v rozhodnom období, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

18. Podľa § 6 ods. 1 SSP v znení platnom v rozhodnom období, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) SSP v znení platnom v rozhodnom období, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

20. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP v znení platnom v rozhodnom období, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

21. Podľa článku 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

22. Podľa článku 48 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Konsolidované znenie), Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom prijímú v oblasti sociálneho zabezpečenia opatrenia, ktoré sú nevyhnutné na poskytnutie voľného pohybu pracovníkov; za týmto účelom uzavrie dohody, ktoré migrujúcim pracovníkom bez ohľadu na to, či ide o zamestnancov, a na nich závislým osobám zabezpečia: a) započítanie všetkých období braných do úvahy podľa zákonov príslušných krajín za účelom získania a trvania nároku na dávky a vypočítanie ich výšky; b) vyplácanie dávok osobám s bydliskom na území členských štátov.

23. Podľa článku 1 písm. j) základného nariadenia, "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

24. Podľa článku 1 písm. k) základného nariadenia, "pobyt" znamená prechodné bydlisko.

25. Podľa článku 3 ods. 1 písm. h) základného nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia: dávky v nezamestnanosti.

26. Podľa článku 61 ods. 1 základného nariadenia, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

27. Podľa článku 61 ods. 2 základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky: doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia, doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

28. Podľa článku 65 ods. 2 základného nariadenia, úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

29. Podľa článku 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

30. Podľa článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať: a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov; b) situáciu dotknutej osoby vrátane: i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy; ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb; iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti; iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov; v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná; vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

31. Podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

32. Podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom v rozhodnom období, poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

III.C Vymedzenie predmetu právneho posúdenia

33. V prejednávanej veci bolo pri aplikácii vyššie uvedených právnych noriem rozhodné posúdiť správnosť záveru správneho súdu, že rozhodnutia správnych orgánov vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 191 ods. 1 písm. c) SSP] a že skutkový stav, ktorý správne orgány vzali za základ preskúmaného/prvostupňového rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu [§ 191 ods. 1 písm. f) SSP]. Pre posúdenie správnosti uvedených záverov [ktoré viedli správny súd k postupu podľa § 191 ods. 1 písm. c) a f) v spojení s § 191 ods. 3 a 4] majú taktiež význam pokyny, resp. príkazy, ktoré správny súd adresoval správnym orgánom v bode 46 napadnutého rozsudku, konkrétne: (i) „Žalovaný ... musí dôsledne vyhodnotiť úmysel žalobcu, a dôkazy, ktoré sú produkované žalobcom v konaní vo vzájomnej súvislosti a zároveň každý dôkaz zvlášť, vzhľadom na špecifickosť prípadu“; (ii) žalovaný pritom musí zohľadniť špecifickosť situácie spočívajúcej v tom, že

„ ... na jednej strane 25 rokov pracoval (žalobca) v Českej republike u jedného zamestnávateľa na druhej strane však na území Českej republiky nemal uzatvorenú nájomnú zmluvu, býval v ubytovni, pričom miesto, kde bude bývať si sám nemohol vybrať, ubytovanie mu poskytol zamestnávateľ. ... .. miesto ubytovania mu zamestnávateľ menil, býval s inými osobami, nemal v Českej republike bankový účet, nemal zriadené mobilné telefónne číslo ...“; (iii) ďalej má žalovaný vyhodnotiť vo vzájomných súvislostiach (tak, aby rozhodnutie bolo jasné a zrozumiteľné objektívne preskúmateľné) „... skutočností, ktoré samostatne nie sú spôsobilé jednoznačne preukázať, že žalobca mohol mať centrum záujmov v Slovenskej republike, ale vo vzájomnej súvislosti sú spôsobilé objektívne vyvodiť tento záver, pravidelne sa vracal, pracoval na takzvané turnusy, trávil všetok voľný čas, sviatky, voľné dni, dovolenku, dočasnú pracovnú neschopnosť na Slovensku, býval u družky v dlhodobom zväzku, mal dieťa, vlastnil motorové vozidlo, ktoré bolo registrované na území Slovenskej republiky, platil povinné zmluvné poistenie, platil životné poistenie, prenajímal si parkovacie miesto navštevoval lekárske zariadenia, vlastnil bankový účet, plnil si povinnosti na úseku komunálnych daní a poplatkov a podobne.“. Práve formulácia citovaných imperatívov v spojení s odôvodnením napadnutého rozsudku v jeho bodoch 40 až 44 je rozhodná pre posúdenie relevancie dôvodov kasačnej sťažnosti artikulovaných žalovaným.

34. Abstrahujúc podstatu, žalovaný v kasačnej sťažnosti správneho súdu vytýkal (i) nesprávnu interpretáciu ustanovenia čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia vo svetle obsahu stanoviska GR UPCR; (ii) názor, podľa ktorého má žalovaný vyhodnocovať úmysel žalobcu a to napriek zneniu ustanovenia čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia; (iii) nesprávnosť posúdenia postupu správnych orgánov pri vyhodnocovaní prítomnosti družky (s ktorou je dlhodobo v trvalom vzťahu), pravidelných návratov na územie Slovenskej republiky, absencie stáleho ubytovania v zahraničí a neuplatnenia dávky nezamestnanosti v Českej republike tvrdiac, že správne orgány všetky tieto skutočnosti vyhodnotili správne. Uvedené žalovaný zakončil v kasačnej sťažnosti kategorickým tvrdením, že „... bol v konaní o nároku žalobcu na dávku v nezamestnanosti dôsledne zistený skutkový stav veci a bolo bez pochybností preukázané, že žalobca si počas dlhoročného pobytu v Českej republike vytvoril bydlisko na tomto území, kde sústredil stredisko svojich životných záujmov.“.

35. Najvyšší správny súd po vyhodnotení v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov žalovaným vo vzťahu k napadnutému rozsudku správneho súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od zásadných záverov prijatých správnym súdom vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho správneho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci správnym súdom za správne a súladné so zákonom.

36. Na úvod súhlasne s názorom správneho súdu, poukazuje najvyšší správny súd na to, že podľa základného pravidla obsiahnutého v článku 61 ods. 1 a 2 základného nariadenia sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia, ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Z dôvodu, že žalobca takto doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jeho zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané v Českej republike môžu zohľadniť podľa článku 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, ktorý predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla, a podľa ktorého by žalobca poberal dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na neho tieto predpisy vzťahovali počas jeho poslednej činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na území Slovenska zachoval bydlisko.

37. Pod pojmom „bydlisko“ v zmysle únievom sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa článku 1 písm. j) základného nariadenia pojem „bydlisko“ znamená zvyčajné bydlisko, t. j. miesto, kde majú dotknuté osoby zvyčajné bydlisko a na účely vykonávacieho nariadenia chápané ako „centrum záujmov“ v spojení s článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (pozri rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-90/97 Swaddling, bod 28). Kritériami na určenie centra záujmov sú najmä: dĺžka obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžka a stabilita výkonu zárobkovej činnosti, dĺžka trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytová situácia a stabilita tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov. Zároveň platí, že tento zoznam, ktorý nie je taxatívny, nestanovuje žiadne preferenčné poradie rôznych kritérií vymedzených v odseku 1 tohto článku.

38. Nad rámec vyššie uvedeného kasačný súd vo vzťahu k úmyslu žalobcu zachovať centrum svojho záujmu na Slovensku uvádza, že postup podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia sa aplikuje subsidiárne, teda v prípade, pokiaľ i po zvážení kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku

zostane otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2017, sp. zn. 10Sžsk/5/2016).

39. K otázke bydliska kasačný súd ďalej poznamenáva, že táto je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatkový alebo?i?trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodného bydliska. Na tieto účely nie je rozhodujúca na prvom mieste citová väzba k svojmu rodisku, rodičom či iným príbuzným, ani viac či menej určitý plán raz v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva [čl. 1, písm. j) základného nariadenia - pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžsk/38/2017].

40. Vychádzajúc z vyššie uvedených premis potom kasačný súd posudzoval správnosť záverov vyjadrených správnym súdom v napadnutom rozsudku, osobitne jeho výhradu, že správne orgány nedostatočne a bez zohľadnenia vzájomných súvislostí vyhodnotili dôkazy produkované žalobcom, čo viedlo k nedostatočne jasnému a presvedčivému záveru o tom, kde bolo skutočné centrum záujmov žalobcu. Ako už vyplýva z vyššie uvedeného, kasačný súd sa s opísaným záverom správneho súdu stotožnil, pričom za relevantné považoval nasledovné skutočnosti.

41. Čo sa týka dĺžky obdobia zdržiavania sa na území Českej republiky ako kritéria na určenie centra záujmov, kasačný súd v rozhodnutiach správnych orgánov identifikoval nasledovné podstatné odôvodnenie: (i) „Podľa spisového materiálu a formulára U1 (osvedčujúci doby poistenia na území Českej republiky) sa žiadateľ dlhodobo zdržiaval a pracoval na území Českej republiky, t. j. viac ako 25 rokov ...“ (str. 2, šiesty odsek prvostupňového rozhodnutia); (ii) „... dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov - podľa údajov uvedených vo Vyhlásení, navrhovateľ sa na území Českej republiky zdržiaval v období od augusta 1995 do apríla 2021, t. j. spolu sa v zahraničí zdržiaval viac ako 25 rokov.“ [str. 4, písm. a) preskúmaného rozhodnutia]; (iii) „V súlade s uvedeným Rozhodnutím Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12. júna 2009, boli celková dĺžka pobytu viac ako 25 rokov ...“ (str. 5, posledný odsek preskúmaného rozhodnutia); (iv) „Navrhovateľ sa slobodne rozhodol po dobu viac ako 25 rokov žiť a pracovať na území Českej republiky“ (str. 6, druhý odsek preskúmaného rozhodnutia).

42. Z vyššie citovaných textov je zrejмый akcent správnych orgánov na dĺžku „vzťahu“ žalobcu k Českej republike - viac ako 25 rokov. Z obsahu spisu je nesporné, že žalobcov pracovno-právny vzťah svojou dĺžkou zodpovedal uvedenému obdobiu. Táto skutočnosť však, sama osebe, neodôvodňuje záver žalovaného, že by sa žalobca „... slobodne rozhodol po dobu viac ako 25 rokov žiť ... na území Českej republiky“ (str. 6, druhý odsek preskúmaného rozhodnutia). Naopak, z obsahu spisu vyplýva, že si žalobca „po dobu viac ako 25 rokov“ v Českej republike nevytvoril vlastnú a ani spoločnú domácnosť (s inou osobou); prebýval na miestach/bytovniach (ktoré si nevybral), s osobami (ktoré si nevybral) a bez osôb, ktoré by si bežný človek za bežných okolností za spoločnosť vyberal (dieťa, družka, rodinný príslušník, priateľ). To všetko celkom zjavne z dôvodu, že výber uvedených „podmienok života“ bol determinovaný jeho pracovným pomerom. Zo skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné a vyplývajú z obsahu administratívneho spisu, je teda zrejмый, že žalobca si za vyše štvrtstoročie svojho pobytu v Českej republike v tomto štáte nevytvoril miesto/miesta, ktoré by sa dalo/dali mierne pateticky označiť za jeho osobnú základňu/bázu/útočisko. Zo spisu však rovnako vyplýva, že sa tak tomu nestalo nie preto, že by bol žalobca osobou bez osobných/rodinných väzieb, osobou nomádskeho charakteru alebo bez potreby byť zakotveným na určitom stabilnejšom mieste. Žalobca naopak počas uvedeného obdobia „žil“ v domácnosti so svojou družkou, vychovával svoju dcéru, resp. trávil svoj „mimo-pracovný čas“ v inom štáte - v Slovenskej republike. Kasačný súd sa stotožnil s názorom správneho súdu, že správne orgány nedostatočne vyhodnotili túto skutočnosť v kontexte s ďalšími, z administratívneho spisu vyplývajúcimi skutočnosťami, a teda, že „doby 25 rokov“ považovali za jednoznačne určujúcu (pre záver o bydlisku žalobcu v ČR) bez toho, aby na ňu naopak nahliadli ako na obdobie, kedy si žalobca k/v Českej republike žiadne osobnejšie väzby nevytvoril.

43. Čo sa týka dĺžky a stability výkonu zárobkovej činnosti, resp. dĺžky trvania pracovnej zmluvy, tieto skutočnosti neboli spornými a jednoznačne (ako kritériá) svedčia určeniu zodpovedajúcemu rozhodnutiam správnych orgánov. Najvyšší správny súd však opäť zdôrazňuje, že zoznam kritérií (uvedený v bode 37 vyššie) nie je taxatívny, nestanovuje ich žiadne preferenčné poradie a zároveň je potrebné tieto kritériá posudzovať a následne vyhodnocovať vo vzájomnej súvislosti, resp. optikou súvzťažných faktorov.

44. Kasačný súd sa taktiež stotožnil so záverom správneho súdu týkajúcim sa nekomplexného posúdenia rodinného stavu a rodinných väzieb, resp. stability bytovej situácie žalobcu zo strany správnych orgánov. Osobitným dôvodom pre takéto konštatovanie sú skutočnosti uvedené v bode 42 vyššie. Kasačný súd nepovažoval za korektné (a rozhodne nie ako prejav komplexnosti nahliadania na

prejednávanej vec) vyhodnotiť skutočnosť, že dcéra žalobcu bola v čase podania jeho žiadosti plnoletá a v roku 2019 absolvovala vysokoškolské štúdium (ergo nejde o skutočnosť „relevantnú“) a zároveň konštatovať, že žalobca „... sa slobodne rozhodol po dobu viac ako 25 rokov žiť a pracovať na území Českej republiky“.

45. Na záver sa najvyšší správny súd zaoberal aj ostatným kasačným dôvodom [dôvodom kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP], ktorý žalovaný v kasačnej sťažnosti v podstate neodôvodnil, iba konštatoval. Najvyšší správny súd uvádza, že dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP (vymedzený porušením zákona zo strany správneho súdu tým, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu) zakladajúci jej prípustnosť, primárne slúži na zabezpečenie jednotnej interpretácie zákonov, a teda k dosiahnutiu jednoty uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch (pozri napr. Baricová, J., Fečík, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2018, 1618 s.). V uvedenom je vyjadrená ochrana princípu právnej istoty ako jedného zo základných princíпов demokratického právneho štátu implicitne obsiahnutého v č. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Jadrom tohto princípu je odôvodnené očakávanie subjektov práva, že „... príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať“ (pozri napr. II. ÚS 10/99, II. ÚS 234/03, IV. ÚS 92/09, III. ÚS 190/2016). Právna istota pri interpretácii a následnej aplikácii práva spočíva v tom, že „... na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď.“ (pozri napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Takýto prístup vedie k zabezpečeniu istoty účastníka konania, že v jeho prípade bude rozhodnuté obdobne ako v podobnom prípade v minulosti. Účastník konania tak môže predvídať rozhodnutie vo svojej veci aj s ohľadom na predchádzajúce rozhodnutia v podobných prípadoch. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že pre posudzovanie prípustnosti kasačnej sťažnosti z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP je nutné skúmať „podobnosť vecí“, konkrétne podobnosť prejednávanej veci a veci skôr rozhodnutej (ustálené judikovanou kasačným súdom). Aby mohla byť podobnosť skúmaná, musí byť táto v prvom rade artikulovaná, vymedzená, resp. opísaná. Vymedzenie „podobnosti vecí“ je vychádzajúce z ustanovenia § 445 ods. 1 písm. c) SSP, povinnosťou sťažovateľa. Jeho prípadné zlyhanie v tejto oblasti (teda absencia alebo nedostatočné vymedzenie „podobnosti vecí“) spôsobuje deficit kasačnej sťažnosti v zmysle nenaplnenia podstatných náležitostí kasačnej sťažnosti podľa § 445 ods. 1 písm. c) SSP [neuveodenie sťažnostného bodu podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP] a je nutné na kasačnú sťažnosť (v zodpovedajúcej časti) trpiacu vyššie opísaným defektom nahliadať ako na neprípustnú podľa § 439 ods. 3 písm. a) SSP. Vo svetle vyššie uvedeného kasačný súd konštatuje, že žalovaný sa v kasačnej sťažnosti „podobnosti vecí“ vôbec nevenoval, hoci na judikatúru kasačného súdu poukázal, resp. časť z nej aj citoval. Urobil tak bez toho, aby identifikoval samotný „rozpor vecí“, čo viedlo kasačný súd k rozhodnutiu tak, ako je uvedené vyššie.

46. Záverom najvyšší správny súd konštatuje, že správny súd dal jasne a zrozumiteľne odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s prejednanou vecou. Zároveň platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

47. Z dôvodov uvedených vyššie sa najvyšší správny súd nestotožnil s námietkami žalovaného voči napadnutému rozsudku správneho súdu uvedenými v kasačnej sťažnosti. Podanú kasačnú sťažnosť považuje za nedôvodnú, a preto podľa § 461 SSP rozhodol spôsobom, ktorý je uvedený vo výroku tohto rozsudku.

48. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 SSP.

49. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 prvá veta SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.